

РЕШЕНИЕ

№ 10621

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5018** по описа за **2024** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ю. Г. М.- Полицейски орган в ГДБОП срещу Решение № 6047/29.12.2023 година, постановено по а.н.дело № 2778/2023 година по описа на СРС,136 състав отменящо Заповед за задържане на лице рег. № 12663з-152/08.12.2022 година, издадена от Ю. Г. М.- Полицейски орган инспектор в ГДБОП- МВР, с която последният на основание чл.72,ал.1,т.1 и т.4 от ЗМВР задържал за срок от 24 часа в помещение за задържане на 07 РУ при СДВР В. И. М..

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че за да се издаде заповед за задържане на лице е достатъчно да има данни, а не доказателства, не е изследвал и анализирал фактическата обстановка. Посочва се още, че при издаване на решението са допуснати нарушения на материалния закон, в посока неправилното приложение на същия. Иска се отмяна на Решението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

В съдебно заседание, касаторът – Ю. Г. М.-Полицейски орган при ГДБОП- инспектор редовно и своевременно призован, се представлява от

юрисконсулт Д., редовно упълномощена, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- В. И. М. редовно и своевременно призована, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Заповедта за задържане е издадена от Полицейски орган при ГДБОП, който именно е издател на заповедта. Всички призовки и конституирането на ответника по жалбата са изпратени до физическото лице Ю. Г. М., което е недопустимо и самото физическо лице, издало Заповедта за задържане не може да бъде конституирано като ответник по жалбата в този вид административно-наказателни дела. Съгласно чл.72,ал.4 от ЗМВР) (Изм. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) Задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда [Административнопроцесуалния кодекс](#) пред съответния административен съд.

От анализа на разпоредбата е видно, че по делата независимо, че се развиват пред районен съд, то като ответник по тях следва да бъдат конституиран съответният полицейски орган, който е издал Заповедта за задържане, а не физическото лице, издало Заповедта за задържане. Независимо от обстоятелството, че производството се разглежда от районен съд, то същото се развива не по правилата на ЗАНН и съответно на това страна по тези дела като ответник се конституира не учреждението или организацията, към което принадлежи органът, издал Заповедта за задържане, а полицейският орган, издал Заповедта/ именно по неговото седалище се определя местната подсъдност по този вид дела. Недопустимо е да се конституира физическо лице, което е издало съответната Заповед за задържане, защото физическото лице не може да отговаря за разноски/ възниква въпросът как ако бе присъдил разноски СРС би осъдил физическото лице, което обаче действа в качеството на орган, издало съответния акт да понесе лично разноски по делото и да ги заплаща от собствения си бюджет, а не от бюджета на органа, към който се числи, още повече, че самото физическо лице не участва в процеса, за да брани свои лични права и интереси. Очевидно е, че не такава е волята на законодателя. Освен това, обстоятелството, че Заповедта е издадена от Полицейски орган/ като длъжността се е заемала от определено физическо лице, не води до извод, че именно това физическо лице следва да бъде конституирано в лично качество. Преценката дали Заповедта е издадена от компетентен орган/ съответно на това дали лицето, издало Заповедта за задържане към датата на издаването и е заемало съответната длъжност не води до извод, че следва да бъде конституирано като физическо лице това лице, издало Заповедта за

задържане, тъй като ако това лице престане в следствие да осъществява тази длъжност/, то тогава по логиката на СРС би следвало да се прекрати производството по делото, тъй като физическото лице вече е престанало да бъде полицейски орган. СРС е следвало да конституира надлежната страна в процеса- като ответник именно Полицейски орган при ГДБОП, а не физическото лице Ю. Г. М.. Призоваването на физическо лице ,вместо орган, издал Заповедта за задържане води до неправилност на съдебното решение и предполага отмяната му, а делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което съдът следва да призове надлежната страна в процеса- именно Полицейски орган при ГДБОП да изложи конкретни и ясни мотиви- относно това Заповедта издадена ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, при издаването и спазени ли са процесуално правните и материалноправните разпоредби.

Наред с това, СРС неправилно е осъдил СДВР за разноски, защото СДВР не е издател на акта и нейното участие в процеса е било недопустимо, а и не е участвала в процеса. Нормата на чл.72,ал.4 от ЗМВР не предвижда конституиране на заинтересовани страни, нито страни, различни от жалбоподателя и от органа, издал оспорената заповед, при което Решението в тази част е недопустимо и следва да бъде обезсилено по отношение на СДВР. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските в касационното производство по аргумент от нормата на чл.229,ал.3 АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 6047/29.12.2023 година, постановено по а.н.дело № 2778/2023 година по описа на СРС,136 състав

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪДЕБЕН СЪСТАВ.

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ №6047/29.12.2023 година, постановено по а.н.дело № 2778/2023 година по описа на СРС,136 състав В ЧАСТТА, В КОЯТО Е ОСЪДЕНА СДВР ДА ЗАПЛАТИ РАЗНОСКИ В РАЗМЕР НА 1500 ЛЕВА НА В. И. М..

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2

